

Mezőkövesd, 1906. február 3. – Budapest, 1986. május 7.

Apja molnársegéd volt. Fia a hejőcsabai római katolikus elemi után Miskolcon, az I. számú polgári iskolában tanult három évig. Inasnak állt a miskolci Hercz Gépgyárba, kitanulta a géplakatos szakmát, vasgyári munkás lett. 1927-től szervezett munkás. Kapcsolatba került az illegális kommunista mozgalommal, a harmincas években többször letartóztatták és vallatták, a rendőrség nyilvántartásba vette mint kommunistát. 1941-től a MÁVAG diósgyőri ágyúgyárában többekkel együtt az illegális kommunista, majd a békepárti mozgalom, 1943-tól a háborúellenes szervezkedés egyik helyi vezetője. 1944-ben a Magyarországi Kommunisták Antináci Komitéja ellenálló csoport egyik irányítója. 1944. decemberétől a már legális MKP miskolci szervezetének egyik alapítója s első párttitkára. A december 17-i népgyűlésen bevásztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1944. december 20-tól a nemzeti bizottság elnökségi tagja, 1945. január 29-től a miskolci, április 3-tól a Borsod megyei törvényhatósági bizottság tagja. 1945. július 25-én bekerült a párt észak-magyarországi területi bizottságába, majd a Borsod vármegyei pártbizottságba. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon Borsod-Gömör, Zemplén és Abaúj vármegyék képviselőjeként újra mandátumhoz jutott. 1946. augusztusában lemondott párttitkári állásáról, szakmájában helyezkedett el, a diósgyőri szakszervezeti bizottság elnöke lett. 1947. november 14-én Borsod-Gömör vármegye, 1948. május 15-én Miskolc törvényhatósági jogú város főispánja lett. 1949. október 22-én állásából felmentették, majd november 15-én Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye alispánjává nevezték ki. 1950. június 15-től ugyanott, a Pest Megyei Tanács elnöke volt. Ezekben az években elvégezte a budapesti Magyar Agrártudományi Egyetemet, s egy törzstiszti tanfolyamot, őrnagyi rangot kapott. 1956. októberének végén, kórházban feküdt, tanácselnöki tisztéből leváltották, bár korábban kiállt Nagy Imre politikája mellett. A szovjet intervenció után a közellátás biztosítása céljából újra átvette a megyei tanács vezetését, de november 13-án tiltakozásul az újabb szovjet megszállás ellen, lemondott. Kádárhoz írott levelét nyilvános VB-ülésen olvasta fel. Marósnak jelentkezett a MOM-ba; az MSZMP-be nem lépett be. Hatesztendei fizikai munka után – azzal az ígérettel, hogy elősegítheti fia kiszabadulását a börtönből – felkérték, legyen a Vegyesipari Javító Szolgáltató Szövetkezet igazgatója. (Fiát 1956-os szerepéért, főleg a Hungaricus álnéven írt röpiratért kilencévi börtönre ítélték. Ennek ellenére csak 1963-ban, az általános amnesztiával szabadult.) A volt miniszterelnök munkatársai körével továbbra is fenntartott kapcsolatai miatt őrnagyi rangjától megfosztották, 1966-ban leváltották a szövetkezet éléről; addigi munkahelyén diszpécser lett. Nyugdíjba vonulása után néhány évig éjjeliőri munkával pótolta ki jövedelmét.